

Det svarer i meget høj grad til den historie, vi kender, med hunden, der bliver fodret med sin egen hale. Den her historie er dog noget værre, for undervejs er halen blevet meget mindre, end den burde være, fordi der er adskillige bureaukratiske led, der hver skal have sin lille bid af halen, før den når op til hundens mund.

Vi synes ikke om det system, og vi vil gerne have det lavet om. Vi synes, at pengene til Lol-land, til Nordjylland og andre steder, hvor der er brug for dem, burde gives direkte under dansk administration.

Jeg hørte forleden dag, da jeg talte med en erhvervsmand oppe i Nordjylland, hvordan man med halvanden linje og en lille telefonsamtale straks kunne udløse halvanden mio. kr., simpelt hen fordi man gerne ville af med penge, fordi det ligesom gik lidt trægt.

I det hele taget tror jeg altså ikke, at anvendelsen af de midler faktisk tåler en nærmere kontrol. Jeg tror godt, de kunne bruges mere fornuftigt, end de bliver i øjeblikket.

Alligevel kan vi selvfølgelig godt støtte det, der ligger heri om nogle administrative forenklinger, og vi kan helt klart støtte, at man vil lovgøre administrativ praksis. Det er da fint, men samlet set kan vi altså ikke støtte lovforslaget.

Vi ønsker det grundlæggende lavet om, og derfor må vi sige nej tak, og vi må især sige nej tak til, at man vil ændre ved, at der skal ske en tilbagebetaling i tilfælde af kommerciel succes. Er der et problem med ulighed mellem, at ved kommerciel succes skal nogle penge tilbagebetales og andre skal ikke, så må det rigtige være, at man bringer den ulighed ud af verden, ved at alle pengene skal betales tilbage i tilfælde af kommerciel succes.

Ole Donner (DF):

Som indledning kan jeg sige, at Dansk Folkeparti er meget modstander af alle disse fonde. Men da det jo ikke er det, der er til debat, og da vi ikke skal tage stilling til, om de skal være der eller de ikke skal være der, må vi konstatere, at nu har vi disse fonde. Derfor vil jeg forholde mig til det lovforslag, der ligger på bordet her. Og jeg må sige, at det er jo, som det fremgår af bemærkningerne, dels for at lovfæste, hvordan man skal administrere det, dels for at forenkle, og det er jo i sig selv udmærket.

Men vi er som sagt meget modstandere af fondene, men det kan vi ikke gøre noget ved i det her lovforslag, og derfor vil vi gå positivt

ind i udvalgsarbejdet og se på, hvilke ting der bør gennemføres, og vi vil også i udvalget drøfte sagen omkring den statslige medfinansiering. Men vi synes, det er en god ting at frembringe et lovgrundlag for de ting, der eksisterer på nuværende tidspunkt.

Erhvervsministeren (Mimi Jakobsen):

Jeg siger tak for tilslutningen, som dog var fra et stort flertal her i Tinget.

Ganske kort, hvad er formålet med det her? Et godt argument er, at der skal bringes orden i sagerne. Statsrevisorerne kræver klare regler, det kan jeg godt forstå, og det skal selvfølgelig bringes i orden. Det er det ene punkt.

Det andet punkt er, at jeg selv mener, at det er meget rimeligt, at det er ude omkring regionalt, at man i realiteten træffer den endelige afgørelse af, hvordan man skal prioritere i det lokale område.

Hvad er så ministeriets og Erhvervsfremme Styrelsens rolle? Ja, det er jo selvfølgelig, om vi piber eller synger, vores forpligtelse over for EU at sørge for, at disse midler bliver anvendt i overensstemmelse med reglerne. Det er der ingen central myndighed, der kan løbe fra, og det er en forpligtelse, vi naturligvis må have.

Men jeg mener, at det er mere formålstjenligt, at man ude omkring træffer disse afgørelser og også tager de ubehagelige prioriteringer; dér har man bedst føling med det. Og hvis man så ydermere vil dreje bevillingerne over i mere – hvad skal vi kalde det – rammebetingelsesaktiviteter i stedet for til enkeltvirksomheder, må jeg sige, at så har det også min sympati. Så jeg tror alt i alt, at det er en fornuftig ordning at træffe afgørelserne derude, men til gengæld er vi selvfølgelig nødt til over for EU at garantere, at tingene kører efter reglerne. Det er en central opgave.

Spørgsmålet om tilbagebetaling har været nævnt. Jeg har simpelt hen syntes, at det var det mest praktiske. Der ligger ikke noget ideologisk i det, og jeg tror ikke, jeg redder dansk erhvervsliv ved at fjerne denne lille forpligtelse. Nu har vi ikke set nogen tilbagebetaling endnu, for man skal først betale efter 5 år, så det er ikke indløbet endnu. Der står en konto et eller andet sted på finansloven på 10 mio. kr. Vi skønner selv, at det vil blive et langt mindre beløb, vi i givet fald skulle kræve op. Så på grund af det i sig selv kan man diskutere, om det så er umagen værd.

Men det andet er så, at den del af bevillingen – om jeg så må sige – der kommer fra EU-mid-